

Sygn. akt II UK 252/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku H. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), przez bezpodstawne uznanie, że ubezpieczona H. S. legitymuje się wymaganym 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono tym, że

„w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu a mianowicie: art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Skarżący podniósł, że w ocenie Sądu drugiej instancji osoba, która w 1999 r. spełniała warunki co do stażu pracy w szczególnych warunkach określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tak jak wnioskodawczym H. S.), „powinna być traktowana w myśl przepisów obowiązujących przed zmianą z dnia 1 lipca 2004 r.” Sąd powołał się w swoim orzeczeniu na dwa wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09 (OSNP 2011 nr 19-20, poz. 260) oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11 (LEX nr 989126). Skarżący wskazał, że „zakład nie musi stosować wykładni w/w przepisów zaprezentowanych w przywołanych wyrokach Sądu Najwyższego, albowiem są to <<zwyczaj>> wyroki (wydane w składzie 3 sędziów), nie wpisane do Księgi Zasad Prawnych, które wiążą tylko w konkretnych sprawach w których zapadły”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy jego

niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postawienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

W tym kontekście trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wyłącza ponowne ustalanie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tego aktu prawnego (por. wyroki Sądu Najwyższego w sprawach: II UK 313/09 i I UK 12/11, przywołane przez skarżącego). Ta linia orzecznicza jest kontynuowana (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 r., II UK 528/13, LEX nr 1514770; z dnia 24 października 2013 r., II UK 12/13, LEX nr 1451525). Jeżeli zatem skarżący wnosi o dokonanie przez Sąd Najwyższy „wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu”, to musi wykazać, z jakiego powodu wykładnia przyjęta dotąd w utrwalonym orzecznictwie zasługuje na zmianę. W skardze nie zawarto jednak żadnej argumentacji jurystycznej dotyczącej tej kwestii. Skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że „zakład nie musi stosować wykładni w/w przepisów zaprezentowanych w przywołanych wyrokach Sądu Najwyższego, albowiem są to <<zwykłe>> wyroki (wydane w składzie 3 sędziów), nie wpisane do Księgi Zasad Prawnych, które wiążą tylko w konkretnych sprawach w których zapadły”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.